

cen til at give tilladelse til og føre tilsyn med dumpning af forurenede materiale på havbunden (også kaldet klappning) inden for søterritoriet, fordi det forurenede materiale, der skal klappes, ofte kommer fra uddybning af havne og hovedparten af de danske havne er ejet af kommuner eller er kommunale selvstyrehavne.

Det er uhensigtsmæssigt at lade kommuner, der skal af med et bjerg af forurenede materiale på en økonomisk acceptabel måde, selv vurdere ansøgningen om klappning.

I forbindelse med en ansøgning om tilladelse til klappning skal kommunerne vurdere klappmaterialets indhold af en række tungmetaller og miljøfarlige stoffer og deres indvirkning på havmiljøet. Endvidere skal også effekten på livet i havet, fisk og vandfugle, samt påvirkning af rekreative værdier m.v. vurderes. Tilladelserne kan påklages til Miljøklagenævnet, men dette sikrer ikke, at sagsbehandlingen bliver udført i miljøets interesse, blot at de mest ekstreme fadæser vil blive rettet op.

Vi forudser, at fremtiden vil vise en række eksempler på, at der ikke er taget tilstrækkelige hensyn til miljø og dyreliv i tilladelser til klappning.

Selve sammenblandingen af interesser bryder på et væsentligt punkt med god forvaltningsskik.

Vandløbsloven: Regeringens formål med overgivelse af amtsvandløbene til de respektive kommuner er angiveligt forenkling. Men i virkeligheden er det uhensigtsmæssigt at splitte forvaltningen af de større vandløb op og forvalte dem i forhold til kommunegrænser i stedet for at respektere naturlige skel og forvalte i større sammenhæng i regionerne. Et godt eksempel er forvaltningen af Gudenåvandløbssystemet og Randers Fjord. Den bliver overflyttet fra 3 amter til minimum 8 kommuner. Det kan kun give forvirring samt kræve øgede ressourcer til koordinering. Lovforslaget betyder, at de opgaver, der tidligere har været omkring de store vandløb, som i dag er amtsvandløb, omkring tilsyn, grødeskæring, regulativer, restaurering, regulering og pumpelaug, overflyttes til kommunerne. Der er stor fare for, at uenigheder mellem kommunerne og ønsket om at nedsætte budgettet til drift af området vil gøre, at kommuner mere eller mindre retmæssigt placerer ansvaret for dårlig forvaltning hos andre kommuner, fordi mange opgaver er nødt til at blive løst i et samarbejde

kommuner imellem. Vi kunne godt have ønsket os, at der var udført beregninger over udgifterne i forbindelse med lovændringerne på dette område, fordi det synes at være oplagt, at der vil ske en væsentlig fordyrelse af administrationen.

Tøndermarskloven: I et forsøg på at beskytte den sårbare og naturmæssigt og kulturelt særegne natur i Tøndermarsken har den fået sin helt egen naturbeskyttelseslov. Der er tale om et internationalt fuglebeskyttelsesområde med dertil knyttede internationale forpligtelser. Når det drejer sig om naturbeskyttelsen i Tøndermarsken, har der historisk været ualmindelig mange konflikter mellem de private lodsejere og amtet. Der er behov for, at der bliver taget et overordnet ansvar, som er uafhængigt af de lokale private lodsejeres økonomiske interesser. Alligevel lægges ansvaret for Tøndermarsken i nærværende samlelov i kommunalt regi.

At det er helt nødvendigt med en neutral myndighed, forstærkes yderligere af, at Tøndermarskloven (lov om beskyttelse af de ydre koge i Tøndermarsken) er indrettet således, at den står over naturbeskyttelsesloven. Tøndermarsken beskyttes altså ikke af naturbeskyttelseslovens paragraffer mod f.eks. opløjning af vedvarende enge til korndyrkning, således som anden landbrugsjord beskyttes. Derimod er det den myndighed, som administrerer Tøndermarskloven, der kan give lov til at opløje vedvarende enge, og det bliver så ifølge nærværende lov den pågældende kommune. Der hersker for os ingen tvivl om, at der blandt mange af de lokale politikere vil være en tilbøjelighed til at efterkomme driftsmæssigt begrundede ønsker om at dyrke jorden med andre afgrøder end vedvarende græs. Men det er andre hensyn, der bør tages i forbindelse med nødvendigheden af at beskytte de natur- og kultur-mæssige værdier, som græsarealerne i Tøndermarsken udgør. Det overskud, det giver at dyrke korn eller andre afgrøder på hver hektar af denne naturperle og rasteplass for en lang række trækkende fuglearter, er for intet at regne i forhold til, hvad samfundet mister. At Skov- og Naturstyrelsen skal orienteres om kommunens afgørelser, og at afgørelser kan påklages til Naturklagenævnet, er kun forhold, der kan redde marsken fra de værste beslutninger, men ikke noget, der sikrer, at den løbende forvaltning kvalitetsikres.